

Graciencs a la contra

Oscar Mejías

Infants als campaments de refugiats de Tindouf, a Algèria, on Gràcia amb el Sàhara té diferents projectes de cooperació. Foto: Cedida

El nom més definitori

Gràcia Amb el Sàhara. No hi ha nom que sigui més definitori de qui són i de què fan. Nascuda de l'embrió de ACAPS, el 2007 sorgeix aquesta entitat a partir d'un grup d'associacions locals. El seu objectiu era el de donar a conèixer el conflicte sahrauí i les vulneracions de drets que aquest conflicte provoca en els ciutadans de la zona. Aquesta divulgació la porten a terme a partir de diferents projectes de cooperació, com és el del camp de refugiats de Tindouf, a Algèria.

Un dels projectes estrella de l'entitat és el de Vacances en Pau, que hereten de ACAPS, i que es basa en acollir cada estiu infants sahrauís al nostre barri. "Des d'aleshores cada estiu han vingut infants, 5 els anys que menys i 15 l'any que més, a passar els mesos de juliol i agost amb famílies de Gràcia; amb l'excepció de l'any passat degut a la situació de pandèmia", explica el president de l'associació, l'Albert Giralt.

En els darrers mesos els moviments militars i polítics han fet que la zona esdevingui notícia. La deixadesa de la comunitat internacional respecte al poble sahrauí ha enquistat un problema que ha acabat per esclatar. L'Albert comenta que ara mateix hi ha 200.000 refugiats en campaments sense la possibilitat de tornar a casa, i que davant d'això, la ONU en 30 anys no ha estat capaç ni de muntar un referèndum. "Del govern espanyol i de la comunitat internacional poca cosa es pot esperar, mentre seguim subcontractant el control de fronteres a països

com el Marroc, el poder que els donem sobre les decisions de política internacional és molt alt".

Amb l'elecció de Biden com a nou president dels EEUU, l'Albert espera que el reconeixement de Trump de la sobirania marroquí sobre el Sàhara Occidental quedi en paper mullat: "Només té una explicació, que és el reconeixement per part del Marroc d'Israel i legitimar l'opressió contra Palestina".

Però cap d'aquests moviments han fet minvar les seves ganes de continuar amb la seva tasca. Ells pretenen continuar amb els seus sopars solidaris, muntant la seva parada per Sant Jordi, o participant a la Festa Major al carrer Progrés amb els Vermuts solidaris. I és que Gràcia amb el Sàhara és una entitat molt lligada i activa al barri. Tant és així que, fins i tot, al 2016 se li va concedir el Premi Vila de Gràcia a títol col·lectiu. De fet, fins i tot van aconseguir que el districte gracienc estigui agermanat amb la Daria de Guelta, un dels districtes del camp de refugiats del campament d'Al Aiun.

Una entitat tan graciencia que fa que la rebuda als infants sahrauís compten amb la participació dels Malsons de la Vella, els Castellens de la Vila de Gràcia, l'Esbart Lluís Millet, o de la gent del Casal de Gent Gran de la Violeta. I presidida per un gracienc de tota la vida: dels que estudiava a la Salle i anava a l'Espai als Lluïsos, o que també formava part de la colla de diables La Vella de Gràcia. No hi ha nom que sigui més definitori de qui són i de què fan. Gràcia amb el Sàhara. ●

La torratxa Costureres

Jesús Sánchez
@ciutatsatelite

Vaig acabar 2020 interpellant les reines. I tal com està de descosida la societat, continuaré parlant de reines. Conec unes quantes que son costureres. Anònimes. Que s'han passat mitja vida aixecant-se a les 4 de la matinada, sacrificades fins l'esgotament ja fos per passió, per necessitat o simplement perquè volien tenir la dignitat i el dret de sentir-se ben útils a la comunitat i als éssers estimats. Moltes vegades sense contracte ni reconeixement social.

Les meves dues iaies cosien. Vaja si cosien! La iaia Flora de família humil però rica (rica en humanitat essencialment) cosia roba als oficials i soldats al protectorat espanyol al Marroc. La iaia Sole després d'un ictus descomunal continuava donant-li als pedals de la Singer que ja voldria un ciclista professional. La tieta Virtudes em va fer una camisa digna d'alta costura. La senyora Josefina, que en pau descansi, mentre cosia també tenia temps per cosir-nos al seu fill el Jordi i a mi de bons consells i d'històries del passat (i de les seves receptes culinàries, ja ni parlem que em poso sentimental). He conegut històries de costureres de boca de les seves filles com la Josefa G. El seu home va morir en un atemptat terrorista (perpetrat per les cloaques de l'Estat espanyol). Va trigar vint anys en ser reconeguda com a víctima. Mentrestant cobrava divuit mil pessetes de pensió i havia de netejar pisos de dia i cosir a les nits per poder oferir estudis a les seves filles.

Aquestes dones i moltes d'altres han estat el principal exemple d'aquesta societat. La llista de reconeixements seria tan llarga que la incompetència institucional actual no tindria suficient gabinets jurídics ni BOE's per compensar-les. El seu mapa mental ha estat el seu principal actiu, i no està prou reconegut. Patrons, sacrifici, precisió, compromís, disseny, fer mans i mànegues, sostenir fills, cuidar nets i sobretot unir. Haurien de ser convidades d'honor a les facultats d'enginyeria i donar masterclass de gestió de processos. Sí, estem descosits. Potser tenim la solució i el mirall més a prop del que ens imaginàvem. Elles, les costureres. ●

Ernest Maragall

“

Al costat de la gent és construir una República per a tothom”

